

Barcelona 30 de Novembre de 1923

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVI Número 2334 15 cèntims — Atrassats, 30

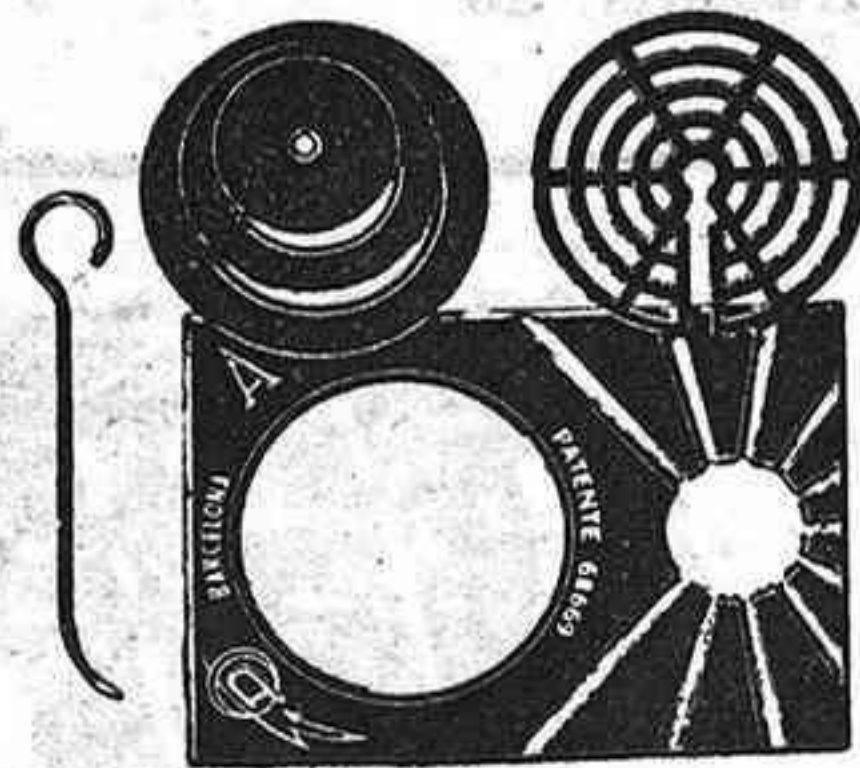

NOU SISTEMA DE VIATJAR

—Per a venir de Mallorca, ni barcos ni aeroplans:
el millor és una capsa d'ensaimades!

Patentada el 20 de Novembre de 1923

PLANXA "CUBRE-HORNILLO D"

Llimplesa :-: Comoditat :-: Economia :-: Rapidesa

L'invent més senzill i més pràctic conegut. S'adapta a qualsevol fogó de carbó i de llenya sense cap classe de treball. De venda en totes les principals tendes de ferreteria i bateria de cuina
Tamany 26 X 37 c/m. Ptes. 15

DIPÒSIT GENERAL: DE-NEGRI - Rambla de Catalunya, 43. — Contra envio de Ptes. 15 en Gir postal o segells de correu, es remet a totes les estacions de ferrocarrils d'Espanya franc d'embalatge

PIANOS ELECTRICS PER A BAR
GRAN MARCA ALEMANYA

FRATINOLA

PREUS MODELS DIFERENTS

Marca Registrada

CASA WERNER

Ronda Universitat, 31

Telèfon 1474 A.

ROTLLOS DES DE 5 PTES.

Sovinteiç de Novetats

Ocasions en aparells procedents de canvis per : les nostres marques :

Acaba de sortir el catàleg

ESPORTS - SANROMA

Demaneu-lo avui mateix S'envia gratis

A. SANROMA - Balmes, 62 - BARCELONA

(Si desitja s'enviï certificat, enviï 30 cèntims en segells)

L'Exposició Internacional del Moble i Decoració d'Interiors estaria a les fosques si no fos la làmpara

VULCAN 1/2 WATT

La trobarà a la
Rambla de les Flors, 26 (Botiga)

CASA ESTABLERTA EN 1890

Carme, 51, botiga
EL REGULADOR

Telèfon A 62

BARCELONA

HERNIATS (TRENCA TS)

Voleu curar-vos les hernies? Voleu evitar el seu desenrotllo? Voleu prevenir-vos dels seus perills? Voleu anar còmodes? Amb els braguers que fabrica l'especialista PERE SIMON obtindreu totes aquestes avantatges.
Hi ha braguers de 5, 10, 12, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45 i 50 pessetes un. Falxes higièniques per a evitar l'abort i dilatació del ventre. Braguers per a la curació radical de les criatures. Objectes de goma per a la higiene en general. Cotons i gasses per a la curació de ferides segons el Dr. LISTER

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

DOMASSOS

—Vostè creu, senyor «Paradox», que la rebuda que es farà als reis serà triomfal?

—Completament triomfal.

—Més que la de la primera vegada?

—Més que totes les vegades plegades.

—Però jo vui dir rebuda amb visques, amb aplaudiments i amb domassos. Ja sap vostè que aplaudir costa poc, per contagi, però lo que costa és posar domassos.

—No ho cregui! També els qui posaran damassos seran innumbrables.

—Però, i els catalanistes? I els republicans? I els sindicalistes?

—Això ha canviat molt, d'una manera clara aparentment, d'una manera complexa en realitat. Jo tinc un amic que ha estat radical, primer, i després catalanista. Doncs ja ens ha comunicat que posarà domassos. «Es per la família, ens ha dit, tothom posarà domassos, el dia serà bonic, com el del Corpus, hi hauran tropes al carrer, soroll de campanes a la Catedral, canonades a Montjuich, i si la dona no pogués posar domassos, hi hauria a casa un desori. Els domassos de casa no tenen partit. Són els domassos pels domassos». Aquest amic és llegió. Després vé el conscient, venen el senyor Joan i el senyor Pere que opinen. El senyor Joan potser és catalanista i el senyor Pere republicà. Tots dos posaràn domassos. «Jo sóc catalanista», ens dirà el senyor Joan; «Jo sóc republicà, ens dirà el senyor Pere, però ara hi ha tranquil·litat pel carrer, s'han acabat els atemptats i els atracaments, i això, cregui'm, bé val un domàs».

—Però això és egoisme.

—I de què viu l'home, sinó d'egoisme? I per què se fan les coses, sinó per egoisme? Fins l'home més pur, més abnegat i més religiós, cerca la salvació de la seva ànima. L'advocat que ens defensa, el metge que ens cura, l'enterramorts que'ns enterra, ho fan per una paga. El senyor Joan i el senyor Pere, expresen un reconeixement.

—Però, no hi han monarquies?

—Es clar que n'hi han. No són multitud, i ho

prova que des de fa vint anys, no han aconseguit treure un regidor per majoria, però n'hi han. I després està el poble, en el qual sempre produirà enlluernament la reialesa, amb tot el seu prestigi secular i decoratiu. Un rei és lo magnífic que passa. En Maragall, que era poble, a la seva manera, quan el primer viatge del rei, ja ho va advertir. «No us hi oposeu al viatge, deia an els regionalistes, perquè el poble se sentirà magnetitzat per la monarquia, i prescindirà de vosaltres». En Maragall tingué raó.

—Així, totes les idees que semblaven ésser substancials an el nostre poble, desapareixen?

—No, no. El senyor Joan i el senyor Pere, quan arribin les eleccions aniran a votar per la «Lliga», per Acció Catalana, o pels radicals. El poble és inconstant i instintiu. El poble, ademés, estima el pla de cada dia, però quan arriba Nadal, compra el gall. Així compagina lo normalquotidià amb l'extraordinari, el dia de treball amb la festa. «Un dia és un dia» diu, i dient això vol significar que un any és un any.

PARADOX

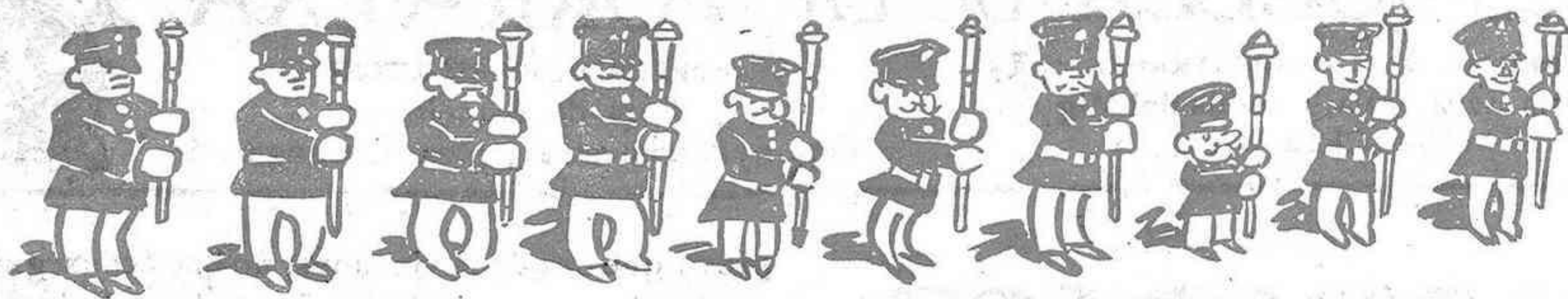
A la gran Daumont

Al menys fa deu dies que un cotxe, no acostumat, circula pels nostres carrers. Es un cotxe amb dos cavalls, l'un darrera de l'altre, i obediens a les rentes dretes, montats cada un per un cavallista. Aquell cotxe es veu que no és un cotxe vulgar, ni de parada, ni d'anar als toros, sinó un cotxe que no corre així com així, que l'han d'ensinistrar, portant-lo amb companyia pel carrer, que està destinat a alguna funció extraordinària i per això l'ensagen.

Aqueix cotxe era, efectivament, el cotxe que havia de passejar als reis, i els cotxers s'ensajaven. Però no anaven sols. Altres companys els seguien donant consells, fent broma i fent beguda. Era com si cada dia fos rebuda o com si ells formessin part d'un seguici ideal del qual la gent no veia més que el cotxe, i els cotxers sense uniforme.

El gran dubte

L'estrena d'El barret de cascavells d'En Luig,

Pirandello, va donar lloc a una interrogació una mica estranya en l'ambient del Teatre «Romea». La comèdia era a base d'un adulteri i el personatge central era un pobre banyut, però no resultava gaire clara la consumació de l'adulteri, i, per lo tant, tampoc quedava clar si el pobre banyut era lo que se'n diu un consentit.

—Per a mi ho és—deia un.

—Doncs per a mi no—responia un altre.

I el «Romea», la nit del dimarts, va oferir l'estrany exemple de tot un teatre que sortia pensant si un home havia estat o no un consentit. I l'home ho preguntava a la dona, i la dona a l'home, i el xicot a la xicoteta i el fill al pare.

—Què et sembla, era o no un consentit?

Els ocells de la Rambla

Ho sentim molt. Ho sentim tant, que estem amarats de sentiment. Fins hem plorat, hem plorat tant que semblavem un d'aquests paraigües que's deixen al rebedor i regalimen l'aigua de la pluja. Algú s'hauria pogut figurar que havíem menjat ceba crua o que veníem de veure un drama de l'ex autor dramàtic Ambrós Carrión.

Però és que ens havíem enterat de què, amb motiu de les obres del *Metro* així com havien treslladat les flors, treslladaven els ocells. I els ocells eren lo més simpàtic de la Rambla. Lo més simpàtic comptan-t'hi les persones.

La influència del temps

Nosaltres tenim un amic que és home singular i extravagant com pocs. Per això és simpàtic: perquè és singular, perquè és extravagant. La gent que s'assembla a la demés gent, que és igual a tothom, no va enlloc ni fa altra cosa que fàstic. Ademés, en aquesta vida, per a ésser quelcom, s'ha de tenir personalitat.

Aquest amic nostre, així que s'amaga el sol,—aquell sol tan groc!—i plou o hi ha boira, suggestionat pel temps, s'oblida del català i parla anglès. Es creu que és a Londres. Però nosaltres pensem que si el sol de Barcelona fos alguns dies més groc i més fort, parlaria en moro, diria que és *amigo* de tothom, i de tant en tant correria la pólvora i se'n aniria a la Plaça de Catalunya a menjar *cu2-cu2* sota una palmera.

UN IDIOMA NOU

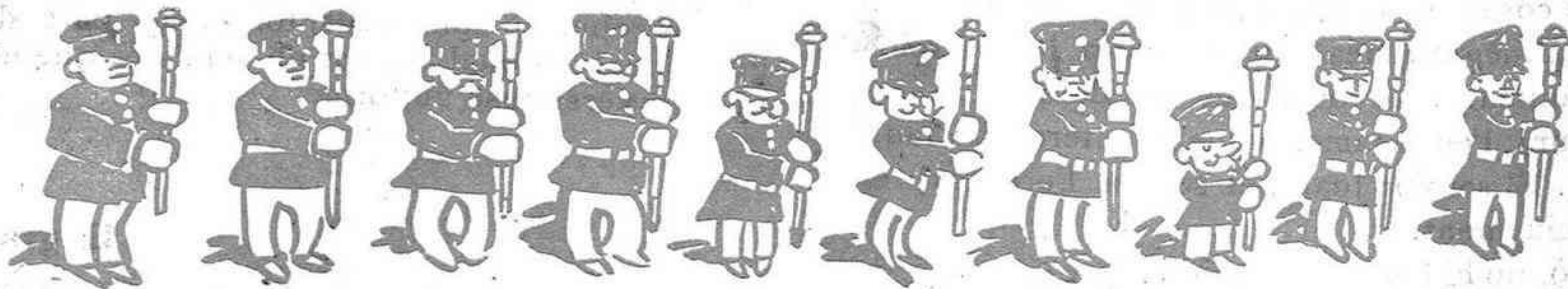
Senyors, avui tenim una notícia sensacional per a comunicar-les-hi. Una notícia de les que no en surten cada dia. Una notícia de les que no en córren. Una notícia que és el *no va más*, el *non plus ultra*!

I com creiem que ja els hem fet patir prou—perquè nosaltres som dels que fan patir—aquí va la notícia: a Barcelona està naixent un idioma nou. Tal com sona: un idioma nou!

Aquest descobriment hauria potser passat despercebut si no fos que nosaltres estem acostumats a fer-nos amb gent dolenta. Així hem assistit al naixement d'aquest idioma.

Ha sigut en un escenari, en un bar freqüentat per còmics, empresaris, periodistes i demés gent de la que dèiem. Aquest idioma el parlaven uns quants empresaris. Potser algú massa meticulós, massa xafarder, pugui retreure an aquets empresaris el seu origen obscur i humil en excés. Però no en fem cas d'això. Hi ha certa mena de gent que té unes manies aristocràtiques completament ridícules.

Sempre an aquets empresaris se'ls podran perdonar els passats pecats—si n'han tingut—pel sol fet d'inventar aquest idioma. Aquest idioma, ademés, té la novetat de no estar compost de paraules, com els

[RECRISTINA, TOT SÓN MALETES!]

demés idiomes, sinó de frases, de frases com aquestes—que són les úniques que recordem, però que valen tot l'or del món, si es que'n queda d'or al món—: «Això és barato», «Marieta, res no hi veig», «El temps dels bròquils», «Guanyant i perdent», «Pim, pam, fet, fora», «Vaig amb el fanal apagat»...

▣ Aquest idioma, naturalment, amb el temps s'anirà enriquint i arribarà a ésser un idioma important, tan important com l'alemany, per exemple. Perquè suposem que ningú s'atrevirà a negar-nos que l'alemany és uns dels idiomes més importants del món. Més important i més complicat. N'és tant de compli-

cat que no l'entenen ni els alemanys i mateixos.

I qui sap si fins amb aquest idioma, inventat pels empresaris, s'hi escriuran operetes, com avui se'n escriuen en alemany. I la feina que tindran els traductors!

XARAU

Val la pena de morir-se

Era intolerable, veritablement, intolerable l'abús, o el comble d'abusos, que l'empresa de «Pompas Fúnebres» venia fent amb el públic. Allò quasi era enterrar el mort i matar els vius de la manera més inhumana, fent-los pagar quantitats accessives, aprofitant-se del trastorn familiar, d'aquells moments de tristesa, perquè sabien que no hi havia competidors i que vulgues que no teníem d'anar a raure a la cèlebre abusona Companyia de «Pompas Fúnebres».

Es per això que l'Ajuntament ara li rescindeix el contracte i des d'ara tothom podrà fer caixes mortuòries, i tothom podrà enterrar.

S'hauran acabat els abusos, es carregaran el mort més depressa, més bé i més barat; seran més respectuosos amb les famílies que estiguin amb aquest trànsit dolorós i amb aquestes i altres aventatges i si més no, pel gust de veure una forta competència per a enterrar-nos i per a veure qui us ho fa més bé, veieu si no val la pena de morir-se.

LICEO

Després de debutar amb el magnífic *Príncep Igor*, de Borodine, ens han donat, cantat per la Hidalgo i el gran Stracciari, *El barber de Sevilla*, una de les poques òperes italianes que s'adapten al nostre gust, l'única potser, i la *Manon Lescaut*. Ve't aquí una setmana interessant, que demostra l'intel·ligència d'En Mestres. Això és un impresari, i no la porqueria que tenim a casa!

ROMEIA

Romanticisme és un diàleg de l'exquisit Juli Dantas, discretament traduït pel senyor Ribera-Rovira, que s'ha estrenat a «Romea» amb molt misteri i gairebé d'amagat. No compremem per què, ja que's tracta d'una obreta plena de tendresa i sentiment que interpretaren la senyora Xatart i la senyoreta Roser Coscolla que cada dia ens sembla més bonica i més artista.

Es deu haver ja estrenat l'obra d'En Pirandello, *El barret de cascavells*, però com que aquesta vegada la cosa va en serio, ja en parlarem amb més extensió.

TIVOLI

La tierra de Carmen, és una revista que han escrit els senyors Paso, Primelles i Borrás per a l'exportació. Una revista per aquells països on encara creuen que Espanya és una terra alegre, on la gent tan sols es preocupa de tocar la guitarra, beure *manzanilla*, fer *juerga* cantant cançons tristes i vestir d'una manera estranya.

POLIORAMA

No compremem com a Madrid el públic no va cremar el teatre on s'estrenava aquesta cosa que firmen els senyors García Alvarez i de Prada, *El fin de Edmundo*. Ni compremem com hi ha gent que perd el temps d'una manera tan miserable escrivint comèdies d'aquesta mena o escoltant-les.

PRINCIPAL

An aquest teatre, després de l'estrena de *Vell i nou* i altres quadros de la revista ha debutat la «Chelito», que segueix sent la més popular de les artistes, i que encara és jove.

Si a la Viñas de l'«Español», la coneixem per «l'eterna joventut» què direm de la «Chelito»?

ESPAÑOL

En aquest teatre han estrenat un vodevil, —*Lulú.. guardala*

NOU UNIFORME PER A LA GUÀRDIA URBANA

L'OLÉRDOLA BUSCANT GENT

—Escollí, que em llogaria aquests maniquis, que em fan molta falta?

per mi!—que és com la majoria dels vodevils que ens serveixen en aquesta casa: una poca solta. Llàstima que artistes tan notables com la Visita López, En Santpere i En Tormo hagin de conrear un gènere tan estult i baix!

NUEVO

Canción que no muere és una opereta més. No vol dir això que sigui una opereta ni més dolenta ni més bona que les altres. El seu pitjor defecte és no ésser cosa de l'altre món. I aquest defecte el públic ha de perdonar-lo pensant que no espoden demanar peres a l'olm: una opereta no és el *Hamlet*. Ni ho ha de ésser.

La presentació esplèndida i d'un bon gust extraordinari. La interpretació molt bé per part del senyor Viñas, Guitart i de la senyoreta Racionero.

COMEDIA

La companyia catalana d'Art dramàtic Claramunt-Adrià prepara un selectíssim programa per al mes de desembre, durant el qual estrenarà l'obra nova d'En «Garcilius» *La Cançó de Don Joan*.

El primer de desembre celebrarà un festival a benefici de l'Escola Catalana del carrer de Moncada, retornant a les taules la gran tragèdia de Guimerà *L'ànima Morta*, el *Matt de festa* de l'Artís i el poeta «Garcilius» disertarà sobre el tema L'intel·lecte català i els moments actuals i el concertista Antoni Redondo, interpretarà escollides composicions a piano. Per a fer més ressortint la festa hi assistirà l'excels Guimerà.

Bob

ELS PARDALS

Es una tasca difícil
parlar de l'actualitat;
encar no bades la boca
que el censor ja et fa callar.
A voltes envejaria
el poguer ésser pardal
i despoticar les Rambles
de dalt de una branca estant.
Els pardals criden i criden
i ningú els fa callar mai.
Mireu quina sort que tenen
els envejables pardals!
que passi l'home que es vulgui,
ex ministre, ex diputat,
tant si és conseller com batlle,
com capità general,
que si acàs a ells els sembla,
des de dalt estant «s'hi fan».
No respecten uniformes
ni vestits endiumenjats
i es farien amb la tiara
si passés el Pare Sant.
Fan les seves xerrameques
i es riuen de tots plegats:
dels ex regidors que ploren
perquè el panís s'ha acabat,
dels regidors que s'hi troben
sens que s'ho pensessin mai;
es riuen de reials ordres
i de tants decrets reials,
i canten sobre les Rambles
i diuen amb el seu cant
la joia de viure enlaire,
de cridar i despoticar
i com no tenen censura
parlen de l'actualitat
i senten una alegria
de poguer cantar i volar
i burlar-se una miqueta
dels animals que hi ha a baix.

JOAN D'ALIÓ

**Aquest número ha passat per la prèvia
censura militar**

Vestint i adornant la filla amb un pamet de faldilla.

Martiritzant-se el seu cos que ja s'ha fet massa gros.

Perquè amb un xic de pintura semblarà una noia pura.

Perquè amb un barret la dona té aspecte de cosa bona.

Per suplir lo que no es té sempre un formatge va bé.

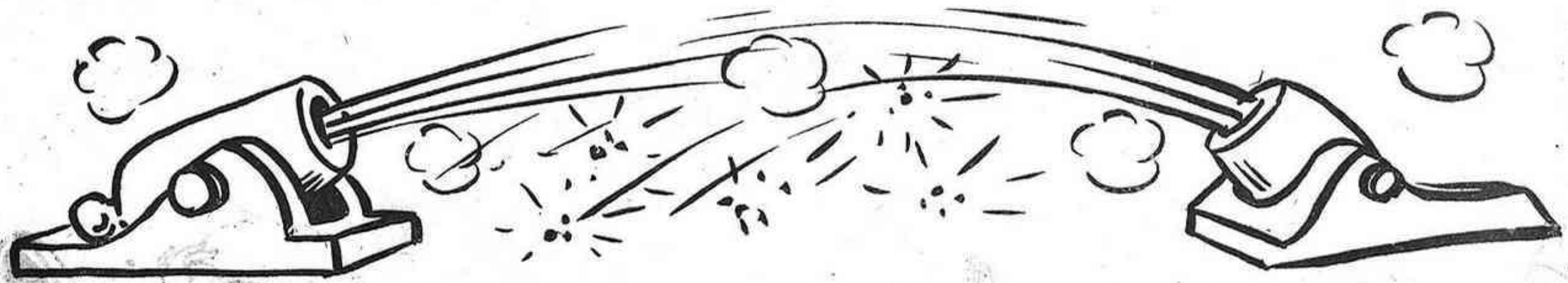
Si ets vella i vols presumir que hi farem! s ha de patir.

Per més que t'pentinaràs amb mi no t'hi assemblaràs.

A veure si amb un lunar per a mi el puc conquistar.

ELS DEPORTS

FUTBOL

Catalunya-Guipúscoa

Senyors, i quina gentada! L'aspecte que ofería el camp del *Barcelona*, el passat diumenge, era hermosíssim. La gran expectació que hi havia per a poguer presenciar aquest partit és traduït amb un *lleno* grandíols.

El partit, com presumíem, fou igualat en conjunt, transcorreguent sense fer-nos experimentar grans emocions. Els nostres dominaren més al primer temps que al segon, ja que durant aquest últim la superioritat guipuscoana fou ben manifesta degut a la millor compenetració entre llurs components.

Dos *goals* aconseguiren marcar els catalans, obra de l'Olivella, que demostrà molta voluntat i que sap estar al *tanto*. Els guipuscoans n'obtingueren un degut an En René Petit, qui logrà perforar la porta defensada per En Zamora.

Pels nostres es distingiren en primer lloc En Sancho, que va fer una primera part colossal, i En Garrobé, que fou un gran defensa. Seguiren en mèrits En Sagi, En Roca, En Martí i l'Olivella. De l'actuació desgraciada d'En Cros, val més no parlar-ne.

Dels contraris, l'amo de la situació i el millor dels 22 jugadors, En René Petit, En Gamborena, els dos defenses i el porter.

Com a nota final debem manifestar que la nostra selecció en conjunt, i salvant tots els respectes que ens mereixen els jugadors, fou un fracàs, que deu servir d'avís a la Federació pel vinent Catalunya-Biscaia.

CICLISME

El campionat del «Sport Ciclista Català» fou disputat diumenge passat sobre una distància de 100 quilòmetres.

La cursa, per lo dolent que la pluja va deixar el terreny, exigí dels corredors una prova de resistència i voluntat que sols la ferma d'esperit dels nostres reis del pedal logrà salvar.

En Jaume Janer fou l'heroi i ens demostrà, novament, la seva gran forma actual a l'arribar davant d'En Treserras i l'Alegre. Un èxit molt merescut i del que el felicitem.

BOXA

La vetllada celebrada el dimecres de la setmana passada, al teatre «Novedades», no logrà portar el públic que esperaven els seus organitzadors. Ho sentim pels que no pogueren presenciar l'hermosa lluita entre l'Aracil i En Roca: fou un gran combat, en

el que ambdós demostraren ciència i valor. Vencé l'Aracil per punts.

No podem dir lo mateix del combat Gastón-Marco en el que el primer no es va portar com acostumava, essent guanyat per En Marco per k. o. al novè *round*.

— La matinal del «Cómico» portà nombrós públic, sortint el públic ben satisfet de tots els combats celebrats.

Diógenes guanyà an En Carreras per punts; En Yong Cyclone an En Ribadella, per abandonar aquest; En Sergio an En Sans, i, finalment, En Gastón feu reviure les esperances dels seus admiradors, guanyant al dur Stevenson.

— De la vetllada de dimecres passat al «Novedades», organitzada a base del combat Alís-Franck Puig, en parlarem en el número vinent.

NEOFIT

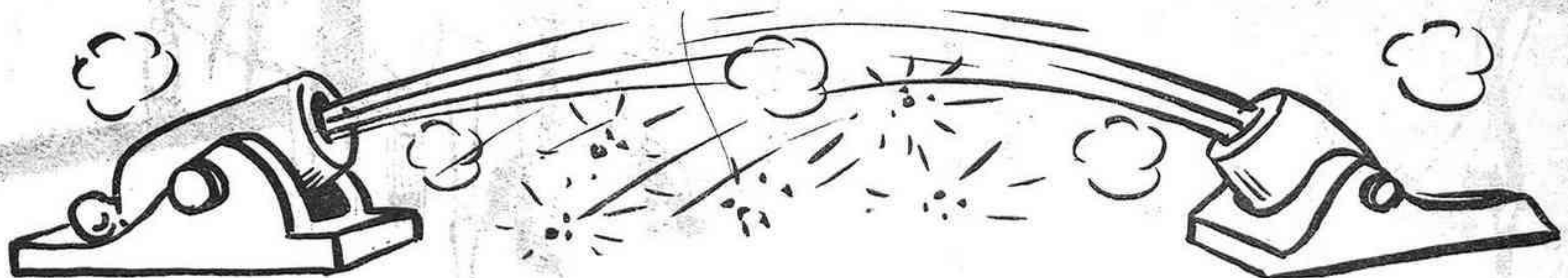
PER A TOTS ELS GUSTOS

En Juli Borrell, el pintor del sexe dèbil, l'artista que fa més dones de Barcelona, ha posat a «Cà'n Parés» una parada de mosses maques, alegres i rioleres que no paren de tirar l'ull a la cartera dels visitants de més *peles*.

A mi, plim! Com que mai porto més allà d'unes quantes pessetes! La temptació deu ésser grossa per al que va carregat de bitllets de Banc i li agrada la pintura virolada, decorativa i un si és no és picaresca.

Jo no sé pas d'on treu la traça aquest xicot, ni on pesca aquell espatec de xicotes de *deixa'm encendre!* tan ben abillades que les robes que porten semblen de debò, i tan tornejades i elegants, que em penso que les vesteix la millor modista de Barcelona.

Jo, de bona gana, correria una *juerguesita* amb les representants de *Madrid*, *Valencia* i *Granada*, aquelles minyones tan ben posades a l'aire lliure, per a anar-me'n després a reposar al tranquil·líssim *Pati de la costa*, passant pel barri dels pescadors de *Llansà*, que és on En Borrell deu anar a fer penitència de tant

EL CANVI

—Jo si que no puc canviar la pesseta, perquè, com que vinc d'Itàlia, només porto lires

en tant, fugint de les temptacions de la pintura llamativa que el té enlluernat, i en la qual és un primer espasa.

*
*

Als salons de «El Siglo» hi ha diverses exposicions, entre elles dues de ben mascles d'En Raurich l'una i l'altra d'En Forn.

Déu-me'n-guard de posar de costat un quadro d'En Borrell i un d'En Raurich; estic segur que acabarien barallant-se. Són tan oposats. Els del primer, semblen uns *piropos* colorits i els del segon, uns renecs esculpats; res, el cap i la cua de les aspiracions artístiques; està clar que l'obra d'aquell pintor tothom l'entén i la d'aquest només l'entenen els del ofici i uns pocs *amateurs* seleccionats; però En Raurich se'n riu d'això, ell treballa sota l'emoció intensa que li produeix el contacte amb la naturalesa i procura acostar-s'hi, encara que sia a cops de puny. Ço fa que la seva pintura sia mascle i ferrenya com un pastor de la Vall de Núria o bé com un pescador del golf de Roses.

Vaja un mestre que n'hi ha d'En Raurich! Aneu a veure la seva exposició i estic segur que us fareu l'il·lusió de que escolteu un concert wagnerià; quina brillantor descriptiva en la visió mediterrània de *Els tarongers*, quin tema més dolçament poètic el de la *Primavera*, quina força d'expressió en el *Veudaval*, quina riquesa de melodies i de tons en aquella caiguda de la tarda que arbora les copes dels arbres...

Res, que aquest xicot és el *Mussolini* de l'art català; ei, un *Mussolini* ultra progressiu.

*
*

Altre artista de mèrit, no tan *extremista* com En Raurich, En Rafel Forn, excel·lent impressionista, pintor que sap on té la mà dreta i que és un *cap d'ala* de la medicina i de la pintura, l'acompanya amb un grapat de teles fermes, lluminoses, i plenes d'aire que sorprenen per la justesa de la visió i de l'ambient; la *Vista general de Barcelona*, per la seva amplitud; *Las*

Vistillas, per la riquesa dels grisos, i *El Parlament de Londres*, d'una gran qualitat, són obres d'empenta, de les quals no s'en veuen gaires, així com el panorama de *Cadaqués*, en el qual la llum hi parpalleja.

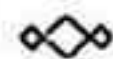
Tenim, doncs, pintura bona per a tots els gustos.

C. ARBÓ

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

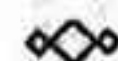
En que el Metropolità escorxés les Rambles i ocasionés molèsties als transeunts, sinó de grat per força, ja hi estàvem conformes, però, senyors meus, ara ni ens deixen aquell petit i escimat pas que ens deixaven; ara, vulgues que no, et fan passar per la cera o has de passar per allà on passen els animals, i an això no hi ha dret! El pas estret encara era un favor especial concedit als soldats i a les minyones, però lo d'ara, ni ells ni ningú els ho agrairà.

L'escriptor madrileny Ramon Gómez de la Serna ha llegit unes quantes quartilles en el «Circo Americano» des de la barra d'un trapeç. La seva gran barra, des de la barra, no és més barra perquè no pot ésser-ho. És el ximple de les «gregueries» ultristes

No és un escriptor, és un pallaso, un poca-solta, un despreocupat i un estúpid. Dalt de la barra, preferim veure-hi a ell que a un «mono», perquè el «mono», per la seva condició d'irracional, ens mereix més consideració que aquest «submono» que's diu

Gómez de la Serna, company de moltes altres mones literàries de la capital espanyola.

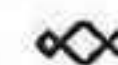

Aquestes últimes humitats, han posat altra vegada en evidència la deixadesa que regna i impera a Barcelona, tant ara com abans. Barcelona és bruta, millor dit, la fan o la deixen ésser bruta. No es pot anar pels carrers de tantes fangalleres enormes que ni et deixen donar un pas i en surts més brut que un llàtzer. Barcelona en qüestió de neteja pública està a l'altura de qualsevol poblet rural. Nosaltres creïem que amb el nou règim no hauríem de reclamar més l'atenció en aquest sentit, i potser mai Barcelona—en temps normal—havia sigut tan bruta.

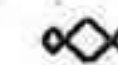
Les declaracions d'En Blasco Ibáñez, fetes a uns periodistes espanyols a Nova York, són molt comentades. Parlà dels seus èxits literaris i de la política espanyola. Comentà el cop d'Estat i diu que contra la seva voluntat és romàntic-pessimista. Després d'explicar un fet que li ocorregué durant un banquet aristocràtic, que li fou ofert per un prohoms espanyol, afirmà que li havien donat un xec de 25.000 dòlars per a la representació d'una pel·lícula.

Nosaltres no trobem tan interessants com ens volen fer veure les declaracions d'aquest literat espanyol. La part més interessant, per ell, ens sembla que és el xec de 25.000 dòlars, per lo demés n'est pas de quoi.

A causa de l'inspecció que s'ha començat a fer als establiments mercantils i d'haver-se exigut que es tinguin els pesos degudament contrastats, la Cambra Mercantil ha enviat un ofici al governador perquè els que tenen balances automàtiques en siguin exceptuats.

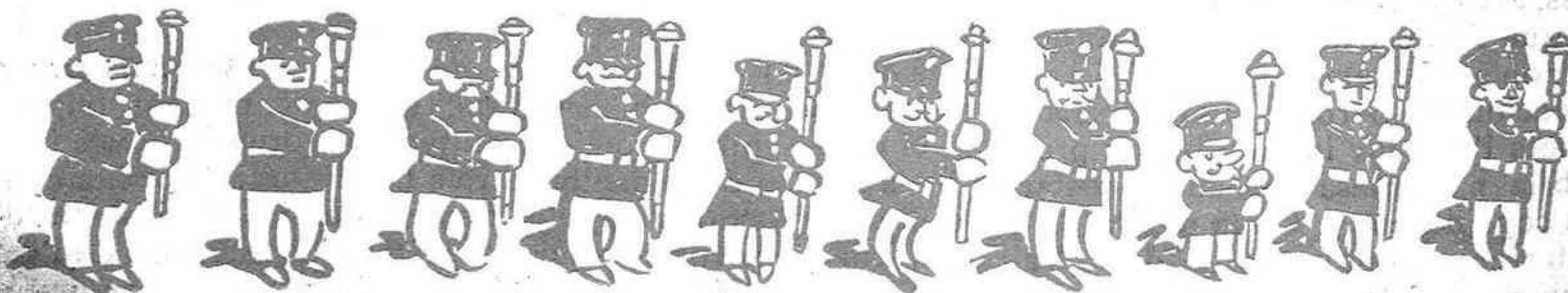
A nosaltres ens sembla que lo millor seria exceptuar-los a tots i no fer l'inspecció que quasi ens atreviríem a dir que és ben inútil, perquè bé el coneixem prou el truc dels comerciants quin és: Per l'inspecció tindran uns pesos, però per la venda un altres, eh?

En Barceló de la Fira de Mostres, per si li falla aquest espectacle que tant li ha costat de muntar, prepara una temporada de Teatre d'Infants, és a dir, està arrançant un local on fer-hi teatre i altres espectacles per a la gent menuda.

Ho trobo molt bé. L'home sap que encara que l'Ajuntament dongui pota a la Fira, al públic li agraden les funcions i vol donar-li gust, per allò que diu:

«Què fan els infants?
ço que veuen fê als grans.»

VIATGE DE NUVIS

Per a omplenar les vacants de regidors de Cà l'Ajuntament han sigut anomenats nou senyors de R. O.

o sinó, mireu quina una ens en feu la setmana passada: un terratrèmol per a espolsar-nos i un cop espolsats ens mulla. Ja és estar de broma, ja!

∴ PENELLONS ∴
EL MILLOR REMEI:
TOPIC GILKENS

Preu del remei: 1'25. En venda: Segalá, Rambla de les Flors, 14 y Farmacies

El temps té cada cosa que us deixa blaus. És un irònic i un humorista que ni el nostre eminent Santiago Rusiñol el guanya,

Exposició Internacional del Moble i Decoració d'Interiors

Parc de Montjuich

Grandiosa manifestació d'Art - Esplèndida
presentació de l'Indústria Francesa - Habitacions
complertes modernes de les cases més importants
d'Espanya i de l'estranger - Valiossims tapiços
de la Casa Reial - Gobelins i objectes d'Art del
Guardamobles Nacional de França - Secció retrospec-
tiva formada per habitacions complertes de diferents estils i
èpoques - Secció d'Exhibicions Tècniques - Secció Escolar -
Mobles de Juguets - Biblioteca - Concurs de la Casa Humil, etc.

DIUMENGE, DIA 2

Repartiment de premis als expositors. — Sessió de moda. Exhibició de maniquís
vivents en la Secció Retrospectiva.

Clausura de l'Exposició

Entrada cinc pessetes

Hay que comprar el popularísimo libro

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica para 1924

Año XVII de su publicación

El Año en la Mano contiene el siguiente **Sumario:**

Santoral, Los calendarios, Almanaque perpétuo, Astronomía, Ferias y fiestas, Jardinería, Descubrimiento de la tumba de Tutankhamen por lord Carnavon, El Volcanismo, El Ingenioso Hidalgo don Miguel de Cervantes y Saavedra, Cocina, Consejos a las madres, Himnos nacionales Sud-americanos, La pesca del bacalao, Como habla América de sus descubridores, Fabricación de jabones, Influencia de la luna en los cultivos, Fortuny y el romanticismo, El sueño, La Isla Maravillosa, Avicultura, A los novios, La miseria pública, La prohibición del alcohol, La caza de las fieras, Jacinto Benavente, Vida de Beethoven, La vida es un deporte, La pipa, Anécdotas de hombres célebres, Pensamientos, El poeta Gabriel y Galán, La evolución del automóvil y la preponderancia del coche americano, Mujeres célebres, Muertos ilustres del año, Reproducciones de caricaturas, Resumen diario y un sin fin de curiosidades

Todo comprador de **EL AÑO EN LA MANO** tiene participación al billete de la **Lotería de Navidad N.º 24.654**

EL AÑO EN LA MANO, se vende, a pesetas 1'50 en rústica y 2 pesetas encuadernado

Falten pocs dies per a sortir

L'Esquella de la Torratxa

ALMANAC per a l'any 1924

L'Almanac d'un format de 8." imprés amb tota cura sobre magnífic paper satinat i una cuberta-tricromia deguda al notable pintor **SEGRELLES**

Els 12 mesos impressos a varies tintes. Text de lo bo i millor de la nostra terra.

Un volum d'unes 200 planes atapeïdes de dibuixos.

Preu com sempre:

Pessetes 1'50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebaixes.

1924

PAU, PAU I SEMPRE PAU

—Jo sempre el primer a formar!